

HuFi

Hungária fiataljai Ifjúsági rovat

**Rakd el a HUFIL minden számát úgy, hogy - mint kis "könyvecske" - a kezéd ügyében legyen.
A néprajz, néptánc, cserkészélet gyöngyszemeit gyűjtögetjük számodra!**

BUENOS AIRES-I MAGYAR NÉPTÁNCMOZGALOM

"Madárka, madárka, csacsógó madárka,
vidd el a levelet, vidd el a levelet szép Magyarországra"...

Dini és Cunci tánca alatt kopog az egek padlója!

2006. december 17. kora délutánján írom (a tegnapi félelmetes vihar után), megkönnyebbült hiányérzettel, kényelmetlen szomorúsággal az alábbi sorokat, hogy veletek megoszom, argentinai magyarok.



Vass "Dini" Dénes cscst. 1997-ben (1936-2006)

Az utóbbi évek sajnos romban alvó hidakról és távolságról tanúskodtak. Kegyetlen, értelmetlen fordulatokkal mozog valahányszor a sors rendezete.

De a jószágos, mindenható Úristen mindig tudja, mit kell tegyen, hogy a szeretett gyermekei szenvedésén enyhítsen s azt is, hogy mikor **kell végünk** legyen.

Hiába élek, változatlanul furcsának és gyógyítónak tartom a halált. Olyan rejtélyes és megnyugtató. Meg vagyok győződve, hogy akik szerintünk "itt hagynak" minket, örökre boldogsággá kell átváltozzanak bennünk: az Isten azért hívja őket magához, hogy jól legyenek. Akik maradunk, s ameddig maradunk, még feladatot hordozunk a néha fáradt vállainkon... **Igy** békés a viszonyom a halállal, **igy**, izgatottság nélkül, fölösleges lázadás nélkül elfelejtem, hogy a halál mindig van, csupán míg élek nem veszem **őt** észre. Kivéve, ha váratlanul arcon csap a **hirtelen vég** megnyilvánulásával.

Az egész kolóniában nincs olyan magyar, aki nem ismerte volna, vagy minimálisan nem hallott volna Vass Diniről és felesége Cunciról.

Hadd lapozzak egyet... Az én magam múltja könyvét nyitom ki ha Diniékről akarok olvasgatni... Mert Dénes mellett találtam rá, fedeztem fel szakmámat, s amióta járom a magyar közösség göröngyös argentin ösvényét, több évtizeden át ő referens volt, barát, önfeledten meggyőződött kalauz.

voltam képes megérteni: Dini más dimenzióban "lebegte" végig életét. A hajsza megbénítóan hatott rá, de mindig, minden magyar ügy lendülettel látta el és az egek magasába lökte fel. Talán ezért volt nehéz őt követni. Nem tudom. Ma csak azt tudom hozzáfűzni soraimhoz, hogy kolóniánk ifjúsági mozgalma mindig számíthatott rá.

Néptáncgyűttesünk, a továbbképző Regös tábork, s a nem rég lezajlott Dél-Amerikai Magyar Néptánc-találkozó alapköveit is az ő két kezéből vettük át.

Már legalább 15 éve Diniék élete nehéz lett, a végén már elképzelhetetlenül nehéz... Már nem is találkozhattunk; az álmok, a tervek, a régi könyvek lapjaiban maradtak. De én emlékszem minden fejezetre, sőt a legtöbb kimondott szóra is.



Dénes a Kárpát Táncszínház-Együttessel (1999)

Dini és Cunci közismert élni akarásának köszönhetően egyik legközvetlenebb, drága barátomat is, Ilike (Vass Ilona) lányukat, akit végtelen szeretettel fogadtak örökbe, minden ellenzék és meg nem értés dacára, akiben a szeretet legmagasabb foka mellett elültették a magyarság magvait is. Néha várni kell, míg a fa megerősödik - de a megfelelő pillanatban gyönyörűre duzzadt gyümölcsöktől hajlanak le megterhelt ágai. Néha nem éljük meg az eredményeket, hanem, mint Diniéék, a magasból élvezhetjük, a súlytalan boldogság dimenziójából.

Néhezen tudom még elképzelni, hogy Dénes és Cunci nincsenek már. Mert ők magyar életem nagy része voltak. Ők ezt tudták, akkor is, ha nem is mondtam ki ilyen tisztán. Azt is tudták, hogy szerettem őket, és most azt is, hogy Ili nekem testvér, család, s míg élek mellette leszek, itt, vagy ott, ahol a sors minket elhelyez, átvisz, vagy megmaradtat.

Ismertem olyant (drága nagymamám) aki "volt odaát" (klinikai halottak, akiket megmentenek az orvosok több perces halál után), és mikor "visszahozták" azt mesélte, hogy **ott** minden szép, istenien nyugodt és világos, színes, hogy az emberek egészségesek és földi életük legjobb állapotá-

Havi "HUFILmondat":

Míg a nyári meleg, a csend és a pihenés lelassulása veszi birtokba a Hungária minden helyiségét, valahol, az argentin szabad ég alatt a magyar cserkészfialatok izgalmas életük újabb fejezetét írják. (ZK)



Olvasunk...

és gondolkozunk:

Muszáj mindent egyszerre...?

A rohanás, a hajsza, a versenyzés, az irigység, az ijedség, az izgulás, a honvágy, az ihletkeresés, a harag, az öröm, a bocsánat, a büntudat, a kapkodás, a hűtlenség, a rögtönzés, az innováció, a türelmetlenség, a kötelesség nyomása, a cél-kergetés, a takarítás (házban s lélekben), s mindenek után: az elmélyülés...

Nincs olyan egészséges ember, aki meg tudna szabadulni ezektől az érzésektől, főleg évvége tájt. Ilyenekre koncentrálnia elgondolkoztam azon, hogy az elmúlt 2006 alatt több (teljesen új) fajta viselkedést figyeltem meg fiatal magyar barátaimon. Százszázalékosan „hajlamos” vagyok az emberek viselkedésének megfigyelésére (csak figyeljek, nem bíraskodom), és ezáltal állandóan tanulok, növekedek vagy néha igen meglepve, még meg is semmisülök (szerencsére nem tart sokáig). Egyértelműen csupa pozitív ifjúsági cselekedetet kísértem végig, ellenben rájöttem arra, hogy miért nem a mindenkori eredményre vitte őket az intenzív, érdekes munka: persze igaza volt Édesapámnak, mikor szüntelen azt morzsolta a fülembbe, hogy „egy fenékkal csak egy lóra lehet ülni”.

Annyi változatos, nagygényű s különböző tervet hajtottak előre a fiatalok (s mellettük a felnőttek is), hogy igazából, habár „vélet-

lenül” jól sikerült mindegyik, egyikben sem volt benne „teljesen” a lelkük, mindegyik nehezükre esett, elfáradtak (ezt teljes jóindulattal és végtelen szeretettel mondom), s mindegyiket megelőzve a leírhatatlan rohanás és rögtönzés elvonta őket a megérdemelt élvezet lehetőségétől. Így nem kapja meg a szükséges idejét a munka, és csak azért mert tehetség van mögötte át tudunk „vágatni” rajta. De jó ez?...

A jövő izgalmaira gondolva kérdem: nem kéne talán lassabban mozogni, **kevesebbet tenni** (senki sem fog haragudni ránk ezért, s még kevésbé fog az olivosi magyarság megszűnni miatta) és átadni magunkat a magas fokú, szinte „magyar történelmi eseménynek” is beillő gyönyörű rendezvényeink élvezetének?

Ha tévedek, majd megtudom: az élet minden pillanata (arcok, szemek, kezek által) beszél hozzánk, csak figyelni kell.

Remek 2007-et kívánok a HUFIL nevében, mindnyájatoknak!

MINIHUFIL Fialokról innen-onnan

- Az idei karácsonyi vásár a már megszokott hangulat s nyüzsgés kíséretével újra keretet nyújtott az ismertetéshez, a kis egymásra tornyosuló pénzcsékek beszédéhez, a sosem egyszerű közösségi munka megtestesítéséhez! Négynapos elképesztő meleg, s a sok száz ismeretlen arc között mégis felbukkant a néhány néptáncos cserkész mosolya, akik hol finom *licuado*-t, hol érdekes CD-ket, hol a magyar néptánc kincséből merítve a legjobb táncot, gyakorlatuk eredményét adták át a kíváncsi érdeklődőknek egy jelképes régi katonasátorstand mélyéből, hatalmas lelkesedéssel s meggyőződésük érveivel.

- Egy maréknyi HUFIL-segédtsz-jelölt készülő és dolgozik az újabb vezetőképző tábor hivatalos kiemelésére. Gyakorlati órákkal, előadások meghallgatásával, munkák beadásával s előzetes próbáztatással nyeri el a részvétel jogát. A követelmények nem is olyan egyszerűek, s a tábor még kevésbé az, de ahogy minden cserkész tudja, ez csúcspont, a cserkészélet „szafitja”. Szuper jó táborozást kíván a HUFIL minden jelöltnek! Jó munkát!

- Lapzárta előtt már megérkeztek az első (mindenféle) hírek a Magyarországon tartózkodó csoportról: jól vannak, lassan beilleszkednek, ismerkednek családdal, városnegyeddél, emberekkel, iskolákkal. Pécsi találkozóknak mindnyájan először amióta Ferihegyen szétváltak. Járják a városokat, tanulnak, érnek, „gyűjtenek”. A következő HUFIL nagy része az ő első beszámolójukkal fog gazdagodni!

- Karácsony és Szilveszter között különleges cserkésztábort szerveztek a csapatok, mivel a 18. Bartók Béla soraihoz újabb „nagycserkészek” csatlakoztak (két egész óra!) Fogadalomtétel történt! Izgultak és tanultak a majdnem serdülő 11-12 éves kisfiúk: már év eleje óta igen várták ezt a megtisztelést, amely a szemmel nem látható elméleti és lelki erőnyelkkel együtt a vadonatúj zöld nyakkendő viselésével változik ezentúl köztudatává.

- A BOLDOG rock-együttessel teljes intenzivitással gyakorolt, meghívásoknak kellett eleget tegyen még december vége előtt. A „garázs” rázkódott, a zenészeink fejlődnek, haladnak, tanulnak, és az ihlet mindig kihívó s szeditő hatása alatt mennek tovább a cél felé. (ZK)



Regös tábork Plátanoson (fent Dénes, lent Cunci "felügyelnek"...)(1973)



Dini cserkész csapatist volt, kimeríthetetlen "álomszövő mester", könyvszerető, lány mosolyú, élvezte a szép, izléses dolgokat... Számtalan tervhez együtt szedtük össze a "fonalakat". Tiszteltük egymást a korkülönbség dacára... Csakhogy a sors (most ezt már ő tudja odafenn) valamiért Dénes szárnyait túl korán szétnyirbálta.

Sokszor tűnődtem rajta, munkáján és szavain. Előfordult, amikor ezeket nem is



ban maradtak meg... Így kell Dinire és Cuncira is visszagondolnunk, így kell őket megtartanunk elképzelésünkben: tömör egészségben, testi és szellemi épségben, mosolyogva, táncolva...

Vass Dénes cscst. és Vass Dénesné Sümegi Ilona st. (a 68.sz. Árpádházi Szt. Piroška Icses. egyik volt parancsnoka) végre "ismét" együtt lehetnek, békében, jól, szépen, betegségek nélkül, s biztos vagyok benne, hogy ott



A tigrei körzeti akadályversenyen (2002)

Dini imádkozta a magyar népi kultúrát, kimondhatatlanul. Művelt volt és jószívű. Szünetét nem vitte el magával, mert itt hagyta nekünk, hogy úgy szeressük, mint ahogyan ő szerette. Dini nem "elhagyott" minket, hanem "itt hagyott", azzal a teljes meggyőződéssel, hogy vagyunk többen, akik vigyázunk az ő drága "magyarságára". (ZK)

EXTRA Ki kicsoda a Hungária magyar fiatalság barátai közt...

(Ahogy decemberi számunk HUFII IV. oldalán beharangoztuk, különleges interjú következik. Ezt megértendő, ajánlatos a már előzőleg közölt szöveget elolvasni. Szerk.)

Otthon ültünk kis lakásban, a kerek asztalomnál, valamikor egy reggel sietés nélkül, s „Jenci bácsi” mesélt szeretett magyar fiatal barátainak, akik között ő maga is még egy fiatal szív, egy éber ész, egy folytonosan nyitott könyv, tele tervekkel, s annál is inkább derűs elképzelésekkel...

Zólyomi Kati: Te vagy az egész itteni magyar fiatalok nagypapája, nem csak a lányom!

Dombay Jenci: Hahahaha! Igen, ezt nem először mondják!

ZK: Tudod, a mai fiatalok (a legfiatalabbak) felfigyeltek rád: ha műsorról van szó, megkérdezik benne leszel-e te is, vagy kérdezik „az ősz bácsit” hogy hívják? Érted ez mit jelent, ugye?

J: Elsősorban nagypapa vagyok... Általában mindig elég jó összeköttetést tudtam teremteni úgy a gyerekeimmel, mint unokáimmal; azt tartom, hogy mindenkinek van a lelkében, annak mélyében egy kis sarok, ahol megmarad gyerekeknek, fiatalnak, ahol úgy érzi, hogy még mindig vissza tudja magát élni abba az időbe, amikor még rövid nadrágban járt, még cserkész és még iskolás volt. Amikor még, mint most a gyerekeknek, olyan ideáljai voltak s olyan személyeket tartott a legfontosabb embereknek, akiktől kapott valamit. Ez hozzá tartozik az ember kulturális érzéséhez, fejlődéséhez. Aki ezt nem tudja „megtartani”, az - gondolom - nem lehet sohasem boldog. De hát nekem az az érzésem, hogy én a fiatalokat nemcsak megértem, hanem „érzem” őket. Mikor velük vagyok, nem félek tőlem, nem tartanak koromtól, se nem „tisztelnek” végtelenül, hanem azt érzetik velem, hogy én is közéjük tartozom.

ZK: A fiatal ösztönösen közeledik, ha megengedik neki. Ha „túlzott tisztelettel” eltávolodik, bizonyára az idős felnőt az oka...?

J: Ez az idős fél attól, hogy a fiatal talán megmondja neki őszintén azt, amit gondol és ez a tény néha nehezen kezelhető. Önkritika kell hozzá! A magyar középiskolában (a tatai piarista gimnáziumba 9 éves koromban kerültem be) volt egy tanárom, osztályfőnököm, Ének Pista bácsi, aki latin-magyar szakos „tanár úr” volt, de nekünk „csak” Pista bácsink. Minden tanárnak volt csúf neve - kivéve neki. Ő éreztetni tudta velünk, hogy megért minket és együtt tud érezni velünk. Az utóbbi évek híres magyar írói közül nekem legjobban Fekete István tetszik, mert azt veszem észre, hogy tökéletesen érti a fiatalságot. Úgy látszik, ez van meg bennem is.

ZK: Az utóbbi tíz év alatt nagyon sokszor léptél fel a fiatalokkal... Volt-e olyan alkalom, amelyet különösen élveztél?

J: Ha egészen őszinte akarok lenni, egytől-egyig életem gyönyörű pillanataiként maradnak meg bennem. A jövő (mi idősök már a múlt vagyunk, te, Kati a jelen vagy) azok a fiataloké, akik dolgoznak, és én hálás vagyok, hogy megkérnek arra, hogy jelen legyek munkájukban. Ez nekem nagyon fontos. A legutolsó előadásunk (Honvágy) azért fogott meg, kapott meg annyira, mert kimondottan a fiatalok számára volt írva. Nekem ez volt benne a legszebb.

ZK: Hogy lászon hozzá egy mai magyar származású fiatal a nehéz magyar nyelv helyes kezeléséhez?

J: Sok magyarországi „idelátogató” azon csodálkozik, hogy harmad- s néha már negyedik generációs fiatalok még így beszélnek magyarul... Még olyan szavakkal fejezik ki magukat, amelyek otthon már nem közhasználatúak. Olyan kifejezéseket lehet még itt hallani a Hungáriában, amelyek az igazi magyar nyelvhez tartoznak. Mint falun, vidéken. Én is tájszóval beszélek (bár tudok szép irodalmi magyart is használni), engem csak hagyjanak meg dunántúli tájszóval... Mert szép az, ha megőrizzük a „természetes” magyart is, műszavak s újítások nélkül. Ezt a bizonyos nyelvet tanulták meg az argentin fiatalok szülei az 50 évvel ezelőtti idemenekült szüleiktől, és ők ezt adták tovább. Ezt aztán a gyerekek édes módon „visszaviszik” Magyarországra minden egyes utazással. Mikor vissza-

jönnek ide s beszélgetek velük, azt veszem észre, hogy a budapesti nyelvezet nem ragad rájuk. Szervusz, szia, mindegy, a nyelv fejlődéséhez alkalmazkodhatunk, vagy nem. De vannak olyan kifejezések, amelyeknek semmi köze nincs a fejlődéshez, hanem a beszélő korosztályához fűződnek. Ezek is változnak. Néha maradnak: megy az utcán egy csinos nő egy agárral (galgo) és egy srác mondja a másikkal: jó dög! A másik pedig rávág: igen, de a kutya se kutya!

Az a magyar nyelv, amit az emigrációban megtartottunk mégsem egészen régies, nem is anakronisztikus.

ZK: Milyen táplálékra van még szüksége az emigrációs fiatalnak, hogy nyugodtan rá lehessen bízni a magyarság továbbvitelét?

J: Van egy egészen kifejlődött elit, olyan fiatalok, akik benne vannak mindenben. Mint csoport, szerintem már tökéletesen összeállt. Még a személyek egyenként egy kicsit „éretlenek”, még kell velük foglalkozni, hogy szüntelen fejlődjenek. Liszt Ferenc azt mondta, hogy „ha egy napig nem zongorázok, már másnap észreveszem; ha három napig nem zongorázok, azt már a közönség is észreveszi”. Adja a jó Isten, hogy ne unják meg ezt a harcot az életben maradásért!

ZK: Ez mitől függne?

J: Szellemi hivatástól! Ehhez nem az egyetemi diploma szükséges. Ez az isteni szikra benned kell legyen ahhoz, hogy ne hagyd abba!

ZK: Tudom, hogy olvasod a HUFII-t. Miket vettél észre ez alatt a két év alatt a fiatalság munkálkodását követve?

J: Meg vagyok győződve arról, hogy fejlődés volt és van. Persze olvasom, sok minden írással azonosan érzek is. Tetszik, és büszkéek lehetek rá. Más újságban nincs ilyen jellegű, kitartó és állandó rovat.

ZK: Akkor meséld el a HUFII-nak ifjú éveidet, habár sejtjük nagyon nehéz és veszélyes háborús évek lehettek azok...

J: Mikor 1948-ban mi kijöttünk Belgiumból ide Argentínába (én 19 éves voltam, ott végeztem a középiskolát), együtt jöttünk a családdal, szüleim és mi hárman, Mariann és Miklós öcsémmel, a „RENA” hajón. Ez egy egész kis lehetetlen „bárka” volt, olyan 150 magyar jött rajta, s ugyanannyi orosz...

ZK: Megnevezhetsz olyan magyart, aki veled jött ezen a „dióhéjon”? Jár (vagy járt) a Hungáriába s talán a fiatalok ismerik is vagy emlékeznek rájuk?

J: Néhány hölgy, Sáfrány Györgyi, Grabner Pisti két nagymamája és azoknak rokonsága, és Sirakyék is... Az öreg Siraky az Olivios Magyar Kultúregyletet, a későbbi Hungáriát tetette rendbe, hogy az itteni magyaroknak lehessen egy tisztességes gyülekező helyük.

ZK: Meséld el, hogy bánt veled a 2. Világháború.

J: Hm... (Jenci szép kék szeme ekkor már teljesen el volt merülve a múlt könyvének lapozásában). Budapesttől 30 kilométerre születtem s éltem, egy Tinnye nevű kis dunántúli faluban, Píliscsaba és Zsámbék között, Perbál mellett (innen jött hozzánk az idén Hortobágyi Gyöngyvér, a néptáncalálkozó egyik táncmestereként. ZK); 1944-ben, mint önkéntes karpaszományos honvédt 15 éves koromban fölvettem katonának. Légvédelmi tüzér voltam. Apám, mint tartalékos tiszt, én, mint újonc katona és a 13 éves Miklós öcsém hárman a Csallóközbe kerültünk, itt kaptam a katonai kiképzésemet. Miklós civilként hivatalosan jöhetett velünk, mert mint levante kapott futárbeosztást a katonaságnál és így nem lett kiteve annak a veszélynek, hogy a megszálló szovjet csapatok - szokásuknak megfelelően - kivigyék Szibériába (Édesanyám utólag mesélte, mennyi fiatal hurcoltak el a faluból). December 31-én hagytam el Magyarországot, az akkor csehszlovák határnál, marhaszállító vagonokban vonatoztunk legalább egy hónapig, fel Németország legészakibb városáig, a dán határ mellé, egy óriási katonai repülőterhez; ezt kellett volna megvédenünk, de mivel



Jenci a Kárpát színtársulatban
Fotó Zóka

agykánk nem is volt, addig lődörögtünk össze-vissza, amíg teljesen le nem bombázták a repülőteret. Akkor elindultunk visszafelé gyalog, haza Magyarországra. Két hétig mentünk is, és vagy 300 km után, Hannovernél utolérték minket az angolok. Tankosok voltak az első csoportban. Egy fiatal tisztünk angoltanárral volt, így hát ő „beszélgethetett” az ellenséggel (nevet): mikor megkérdezték tőlünk (Miklós meg én voltunk a legfiatalabbak a visszavonuló csoportban), hogy kik vagyunk? Magyarok

vagyunk, választott a szövivőnk, hazafelé mennénk! Oké, választott az angol, go ahead, mondta szinte „kedvesen”. De ezután a második angol csoporttal is találkozunk, akik már a megszálló csapatokhoz tartoztak. Ezeket egy magyar származású tiszt vezette, aki még jóval előbb menekült ki Angliába, és ez nem engedett tovább, hanem betoloncolt minket egy gyűjtőtáborba és kijelentette, hogy majd meglátja, hogy kivégez mindnyájunkat, vagy pedig fogolytáborba küld, vagy „megtizedel” minket... Így lettem egy egész évig hadifogoly az angoloknál. Utána Miklós öcsémmel kikerültünk Belgiumba; Apám közben eltűnt, Anyám és húgom pedig otthon maradtak... Ott végeztem el a középiskolát, mivel bekerülhettem egy háborús „árva-gyerekek” otthonába, amit egy pap vezetett.

ZK: Itt volt az, hogy majdnem pap lettél? (nevetünk együtt)

J: Ez a pap egy rendes, becsületes ember volt, aki a háborús menekülteket szedte össze és lehetőségeket nyújtott nekik: gyerekek, zsidók, sebesültek, foglyok... Mi is úgy kerültünk ki a fogságból, hogy jötték misszionáriusok, akik „papnövédekéket” kerestek. Menjünk! - mondtuk, ha ez a kiszabadulási feltétel! De mi még nem beszéltünk sem franciául, sem flamandul, hát hogy magyarázzuk meg, hogy papnövédeké akarunk lenni? Latin igét kellett elragozni. Megbeszéltük, ragoztunk is, és hat hónapig papnövédeké voltam, de végül sikerült „kidobni” magam... Egy kupac magyar sráccal voltunk ott együtt, több fogolytáborból, az egyik tényleg papnövédeké volt, és mindig elárult minket az igazgatóságnál, egész addig, míg elhatároztuk, hogy őt „megszállta az ördög” és exorcizálni kell! (Jenci többször felnevet, míg mesél). A tisztító szertartás következtében kidobtak minket a növédekésgépből!

ZK: Az első évek itt Argentínában igen nehezek voltak?

J: Igen, persze! A nyelvet nem beszéltük. Otthon Édesapám tanár volt, de itt autófestő és autóbádogos lett; öcsém Belgiumban és Franciaországban technológiát végzett, így hát ő volt az első, aki munkát kapott. Hárman bent dolgoztunk a városban, majdnem 6 évig, egy elegáns autójavító műhelyben a Pueyrredón és Las Heras sarkán. Idővel aztán Olivioson vettünk két telket, amire mi saját magunk felépítettünk egy műhelyt. Én autófestő és mechanikus, Miklós öcsém, mint bádogos és Apánk általános szakértőként.

ZK: Hogy lettetek ti Miklóssal művészek? Mi volt az első fellépésed az argentin magyar kolónia előtt?

J: Otthon már énekeltem. Apánk kórusa volt a tinnyi plébániában és Anyánk zongorázott. Itt akkoriban nagyon összeforrt volt a magyar kolónia, és mindenki ragaszkodott hozzá erősen.

Akik otthon már cserkészek voltak, itt is folytatták s így hoztuk össze az első

cserkész-összejövetelt Falvy Gyurka irányításával. Magyarországon a 46 sz. Révai Miklós csapatban működtem, mint cserkész, utána, mint őrsvezető s végül segédtsit lettem, míg aztán kitört a háború. Még repülőcserkész is voltam a Ferihegyen ameddig lebombáztak. Igazi modellt is készítettünk, fából, amit egy csúzli szerűségű hosszú gumiszíjjal lehetett elindítani - „szöcskének” neveztük el, mert nem repült, hanem ugrott... A Pusztaszeri Szabadtéri Múzeumban ki is van rakva fénykép róla, ezt feleséggel, Reginával fedeztük fel 2001-ben átutazásunk alkalmával. Ugyancsak idekerült Argentínába a Budapesti színészek crême de la crême-je is: Vaszary Piri, Szelezcky Zita, Páger Antal, Hajmássy Miklós (Fóthy „nagypi” Öcsinek nagybácsija), Szilassy László... Ők természetesen színtársulatot alakítottak. Igazából kettőt, mert volt egy szórakoztató, lezser témájú tagozatra való, és másrészt pedig az az, akik a komoly tartalmú, hazafias színjátszással akartak foglalkozni... Én műkedvelőként ide csatlakoztam. Annak idején itt minden évben a Casal de Cataluñában tartották a Szent István bált. Megkértek, hogy kimondottan magyar népdalt énekeljünk Miklóssal, mint a báli műsor része (annak ellenére, hogy akkor a „magyar nótá” ment nagyon). Én még odahaza magyar népzenezekre jártam (tanárom Kodályt is nagyon jól ismerte s követte). Ez volt 20 évesen első fellépésem a 18 éves Miklóssal. Majd az első színházi fellépés a Kádár Kata ballada volt, Máter Bodolai rendezésében.

ZK: Itt egyetemi pályát is végeztél...

J: Igen, építésmérnök vagyok. Belgumi technikai értséggel volt, Párizsban be is iratkoztam a Sorbonne-ba, de nem lett belőle semmi, mert elindultunk idefelé a családdal. Mivel nem fogadták itt el az érettségim, nem volt kulturális megegyezés a két ország között, el kellett végezzem a 6. osztályt. A felvételin egy számítást kellett megoldani: én kivettem a logarlécemet (a számológépnek az egyik őse: egy vonalzószerűség, amin ide-oda tologatható léccel számításokat lehetett megfejteni) és nyomban kiszámíthattam azt, amit igényeltek tőlem. A tanárnő odajött és megkérdezte: hát ez mi? Éste es un logarléc, mondtam én, így... és meg is mutattam, hogyan működik. Mondtam, három tizedesig tudok szorozni csak, mert kicsi a lécc. Erre mondja nekem: maga már elvégezte a 6. elemi Európában? Válaszolom: nem, én már érettségiztem! - Hát miért nem mondta előbb? - Aláírták a szükséges papírokat. Utána beiratkoztam az iskolába az itteni középiskolát ismét járn, mert ott aztán nem volt az a logarléc, ami elismertethette volna. Mivel előbb a nyelvet kellett megtanulnom, hét évbe tellett, míg befejeztem. Utána pedig elkezdtem az egyetemem az UBA-ban és megszerztem építésmérnöki diplomámat. Végig dolgoztam, majd megnősültem. Egy német származású orvosnőt vettem el és két gyermekünk született: egy fiam (Gábor) s egy lányom (Karin). Ők most délen élnek, Bariloche környékén. Őt u-nokám is van. Mariann húgomnak is két gyereke született (lányát Mókát ismeritek, az ő lányát és fiát is. Katinka és Kiko, ők is Barilocheban vannak).

ZK: Jenci, szavakat dobok be, fűzd hozzá első spontán gondolatodat...

Rendezvény a Hungáriában -

J: A magyarság megtartása!

ZK: Bejárni a nagykövetségre -

J: A mai magyarság viszonyait megtartani.

ZK: Hazamenni Magyarországra -

J: Észrevenni, mi volt, és látni, mi van.

ZK: Fiatalok szombatoként a Hungáriában -

J: Igazán tovább vinni a magyarságot.

ZK: Cserkészcsapatok, JUBI-tábor -

J: Nekem emlék, nekik még újdonság.

ZK: Hungária étterme -

J: Gasztronómia: családias légkörű magyar propaganda.

ZK: Hungária kölcsönkönyvtár -

J: Kitűnő, de sajnos nagyon kevesen használják.

ZK: Mindszentynum -

J: Szép volt, kár hogy elmúlt.

ZK: Coral Hungaria -

J: Fantasztikus Kodály zene kultusz-csoportja.

Folyt. a 4. oldalon



Jenci a színész GFOTO.ORG



SZÉP ÉLETV, CSERKÉSZÉLETV

vitész kisbarnaki Farkas Ferenc rehabilitálása

A Magyar Köztársaság elnöke – a Honvédelmi Minisztérium Rehabilitációs Bizottság kezdeményezésére, a honvédelmi miniszter előterjesztésére – 2006. szeptember 15-i hatállyal posztumusz helyreállította vitész kisbarnaki Farkas Ferenc vezérezredes eredeti rendfokozatát. Az erről szóló okiratot Buttká Gusztáv nyugállományú ezredes vette át.

Teleki Pál főcserkész mellett kisbarnaki Farkas Ferenc volt az 1933-as Gödöllői Jamboree főszervezője, kormánybiztosi beosztásban. 1942-től 1980-ban bekövetkezett haláláig a Magyar Cserkészszövetség főcserkésze volt. 1945-ben menekült nyugatra. Tevékeny része volt a menekült magyar cserkészlet újjászervezésében, majd eszmei vezetője lett az 1945-ben létrehozott Teleki Pál Cserkész Munkaközösségnek, amelyből három év múlva, a magyarországi Magyar Cserkészszövetség főszoftalása után, külföldön a Magyar Cserkészszövetség (1989-től kezdve: Külföldi Magyar Cserkészszövetség) fejlődött ki.

(A KMCSSZ Sajtószolgálat, a Magyar Honvéd 2006.X.27-i híre nyomán)



Központi Regőstábor

(2006.X.7.-8., Sík Sándor Cserkészpark, Fillmore, New York)

A regőlés ma a szellemi és tárgyi népi kultúra megismertetését, megszerettetését, ill. annak elősegítését jelenti, hogy néprajzi örökségünk mindennapi életünk részévé váljon.

Több mint 45 cserkész vett részt: a keleti part magyarok városainak cserkészei, a kelet-kanadaiak és a clevelandiak. Olyan 14 éven felüli cserkész résztvevőket vártunk, akik érdeklődnek a magyar népi kultúra iránt. A program gazdag és igényes volt:



több tánc, sok kézművesség és rengeteg új népdal tanulásával.

Amióta utoljára itt jártunk augusztusban, a jó Isten az összes fát gyönyörű színekre festette, sárga, piros és narancsszínben pompázott minden. Végig napsütéses időnk volt, bár az esték hidegek lettek, de ez nem zavart senkit: a táborút után táncot rendeztünk.

Magyarország népi tájegységeiről tanultunk, dél-alföldi meg bagi táncot gyakoroltunk, közben több palóc népdalt énekeltünk és erdélyi kürtöskalácsot süttünk kint a tűzön. Népi barangolásunk elvitt bennünket az Alföldre, ahol arról tanultunk, hogy a pásztorok hogyan vittek vizet magukkal a hosszú kalandjaira: a kobakokat kiszáritották, majd kiürítették és kifaragták



vagy karcolták, így adva meg minden pásztornak a saját világa kifejezését. Faragás után sósavval vagy egy korom és zsír keverékkel kenték be. Nekünk ez nagyon jól sikerült és szépen kiemelte a faragott mintát. A kész kobakban hordták magukkal a cserkészeink a vízadagjaikat a tábor alatt.

A gazdag hétvég után mindenki újult erővel és az új tudás birtokában ment haza csapatához, ahol a tanult anyagot ki-ki tovább adja cserkészeinknek. *Bízunk benne, a következő regőstáborozót még színvonalasabban tudjuk megszervezni.*

(A KMCSSZ Sajtószolgálat alapján HKZS)

SEGÉDTISZT VEZETŐKÉPZŐ TÁBOR (BUENOS AIRES, 2007. JANUÁR 4-13)



Indul a 13 segédtiszt jelölt a vezetőképző táborba...

b.-j.: Lajtaváry Zsuzsi, Jeffrey Szófi, Pérez Leidemann Nati, Papp Titi, Zombory Andi, Zaha Eszti, Mihályfy Juli. Bonapartian Dani, Dénes Gusztó (Brazília), Zaha Tamás, Kiss Tomi (Brazília), Bonapartian Edi, Lovrics Jancsi

Fotó Trixi

TUTAJTÚRA - Argentínában

Fiatlajnk nyári – már hagyományos – cserkészútjairól a következő számunkban lesz híradás. Most azonban ki kell emelnünk, hogy a 18. Bartók Béla cscs. jelenlegi lelkes cserkészvezetői korántsem szenvednek ötletihányban! Soron kívüli gyönyörű nyári cserkészfoglalkozást készítettek, mégpedig egy **tutajtúrát a Paranáy folyón**, aminek egyik csúcspontja a szolidaritás megnyilvánulása egy távoli kis misioneri faluban! A túra a legvagányabb cserkészélményt jelenti, amellyel, hogy a felebaráti szeretet legmagasabb fokát táplálhatja. Így teljesülhet a magyar cserkészek egészséges álma, hogy segíthessenek másokon! U. viznek szeretetsomagokra összegyűjtött ruhadarabokat, cipőt, írószert, papírt-füzetet, pokrócot, régebbi lepedőket, játékokat egy olyan helyre, ahol emberek élnek, akiknek igazán semmijük sincs. Ezáltal kézzelfoghatóan hozzájárulnak az emberi, baráti kapcsolatok elmélyítéséhez.

Ez a kezdeményezés újabb jele annak,

hogy a kolónia rájuk építheti a *magyarság* erős jövője bástyáját. Hiszen a magyar közösség érdeke, hogy a magyar cserkészcsapatok jobbnál jobb emberépítő programokat eszeljenek ki és mindenüket beleadják azok kivitelezésébe.

Amikor e sorok nyomdába kerülnek, a tutajtúra még nagyban folyik, de íme egy kép az indulásról. A következő számunkra már készül a riport. (Szerk.)



Fotó Zóka

A Szlovákiai Magyar Cserkészszövetség hírei:

„Vannak, akik azt hiszik, hogy a futball olyan fontos, hogy úgyszólván élet-halál kérdése. Mindig nagyon elszomorít, ha ilyesmit hallok. Biztosíthatok mindenkit, hogy a futball sokkal, de sokkal fontosabb!”

(Bill Shankly)

2006.X.13-15-én került megrendezésre a magyar cserkészek hagyományos labdarúgótornája, a VI. Liliom kupa! 14 csapat 100 cserkésze vetélkedett egymással a legjobbnak járó serlegért Szalka község két kispályáján. A csapatok két ötös és egy négyes csoportba kerültek. A csoportokon belül a szombati nap folyamán mindenki játszott mindenkivel, s így vasárnapra kialakult a legjobb 8 mezőnye. Innentől kezdve egyenes kieséses rendszerben folytatódott a küzdelmek. A végjáték telítve volt meglepetésekkel, a döntőbe nem sikerült bejutnia a címvédő budapesti AC Párnának és a háromszoros bajnok palásti Plast Boysnak sem. A fináléban a féli Én és a Többiek, illetve a palásti Kispad TC találkozott egymással. Végül utóbbi csapatunk diadalmaskodott 2-1-re, s vihette haza a díszes serleget. - Tavasszal ismét találkoznak a lelkes focibarát cserkészek!

Haris Richárd (Párkány) (beküldte Csémi Szilárd cst.)

Világtalálkozón vehettünk részt!

Mint minden év október harmadik hétféjén is részt vettünk az elmúlt évek egyik legsikeresebb cserkész-világtalálkozásán, a JOTA-n (World Scout Jamboree On The

Air, létezik 1958 óta) és JOTI-n (World Scout Jamboree On The Internet, 1996 óta). Kevesen tudják, hogy évente lehetőségük van több százezer cserkészzel találkozni anélkül, hogy kitennek lábukat otthonukból. Elég hozzá egy rádióamatőr adó-vevő készülék, vagy egy internetre kapcsolható számítógép. Körülbelül félmillió cserkész csatlakozik a rendezvényhez szerte a földkerekségen, mert a világ más cserkészeit szeretnék megismerni.

A Szlovákiai Magyar Cserkészszövetség kis csapata (1 érsekújvári, 1 komáromi és 2 nagymenyéri cserkész) regisztrálás után folyamatosan kerestük az alkalmakat, hogy régi és új ismerősökre találjunk rá, Németországból, Csehországból, Ausztráliából, Magyarországból, az Amerikai Egyesült Államok több államából, Oroszországból.



Az Internet minden csatornáját, az e-mailtől egészen a skype internetes telefonig bevetettük. Néha ebből életreszóló kapcsolatok, barátságok, későbbi utazások és közös projektek adódhatnak.

A KÜLFÖLDI MAGYAR CSERKÉSZSZÖVETSÉG 45. BÁLJA

Idén (2006) száz éve, hogy lord Baden Powell megalapította a ma is virágzó cserkészletet. A külföldi magyar cserkészlet 61 éves, s 17 évvel ezelőtt abban a kegyelem-ben volt része, hogy az óhazában betiltott, de itt megőrzött cserkészlet lángját Bodnár Gáborék hazavihették, s visszaadhatták.

Teleki Pál cserkész szellemű társadalmat szeretett volna felnevelni. A 2. Világháború közbeszólt. Ma is nagy szükség van mind Magyarhonban, mind itt a szilárd erkölcsi alap-ra, az egymás iránti türelemre, a szívesen nyújtott segítségre. A magyar öntudat, a nemzethez kötődés a nevelésben - a magyar templomokban, magyar iskolákban, a magyar cserkészletben és az otthonban - gyökerezik.

A cserkészek Isten, Haza, Embertárs, Magyarság szellemében nevelkedő fiatalok. Erdőkben táboroznak, felfedezik, megismerik környezetüket. Együtt, egymást segítve aktívan alakítják, formálják egyéniségüket a náluk kicsit idősebbek, felkészült vezetőik segítségével. Évente egyszer sarat dagasztó bakancsaikat felcserélik bál cipőre, s egy fényes bálterembe lépnek, szüleik kíséretében.



2006. novemberben a New Jersey Park Ridge Marriott volt az otthonuk a korábbi Waldorf Astoria után. Lányok, asszonyok földig érő díszmagyarban, a fiúk, férfiak zsinórozott fekete Bocskaiában. Ismerős arcok mosolya közepette a pódiumon ifj. Magyar Kálmán és Continental zenekara játszik csodálatosan, mint már annyiszor. Apatini Lisa énekel. A bál fénypontja az elsőbálozók nyitótánca.

Felállunk, és a cserkészinduló hangja tölti meg a termet mindenki közös éneklésével. Érezni lehet az összetartozás erejét. Felkéri Dömötör Gábert, a Szövetség Intéző Bizottsági elnökét, hogy üdvözzölje a megjelenteket. Ismerteti a külföldi magyar cserkészlet hivatását. A központi díszvendégek kitüntetését következnek. Lendvai-Lintner Imre szövetségi elnök osztja ki a kitüntetésekét.

Cserkészvezetőknél minimum húszéves kiemelkedő önkéntes munka után javasolható valaki erre a központi kitüntetésre. Büszkék lehetünk cserkészvezetőkre, valamint a cserkészlet kimagasló támogatóira, akik erős hittel, kemény akaratúval és jelentős alkotással végeznek magyarságnevelő munkát.

Zúgó taps, virágok, oklevél, a szeretet, áradó sugaraik öntik el a termet. Hagyomány szerint cserkészjátékokkal és a szeretetkörrrel zárjuk a felejthetetlen bált.

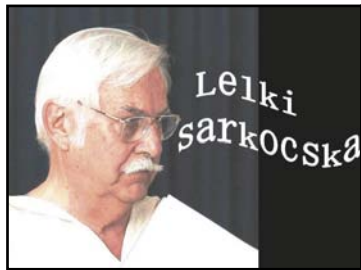
Tudjuk: a vezetők nagyrészt harmadgenerációs fiatalok. Új kezdeményezésünkkel próbáljuk erősíteni őket (háromhetes magyarországi őrvezetői körút, tízhónapos magyarságtanulmány a budapesti Balassi Bálint Intézetben, egy, esetleg két éves középiskolai tanulás Magyarország jeles kollégiumainak egyikében). Vezetőink önkéntes munkája egyre több erőfeszítést igényel. De amikor ötszáz csillogó szemű cserkész a nagytáborút körül népdalt énekel, amikor – mint az idén - 36 segédtiszt és 15 tiszt tesz fogadalmat, hogy tovább viszi a cserkészlet lángját - akkor szívünk azt dobogja: **meg-ér-te!**

(Dr. Kerekes Judit cst. tudósítása nyomán. HKZS)

Beszélggettünk cserkészélményeinkről, az országunkról, szokásainkról, cserkészcsapatunkról, üdvözléseket váltottunk és kicseréltük egymás címét.

A virtuális találkozó az egész csapatnak nagy élményt és új lehetőségeket jelentett, s csak biztatni tudunk mindenkit, legközelebb ők is kapcsolódjanak be!

Csémi Szilárd – Kismedve, az SZMCS csapat tagja kismedve@szmcs.sk



Most kivételesen a 2007 első lelki sarkocskánkat is hadd töltsé be Jenci, kedves és mély gondolatai után:

Újra befejeződött egy év, és remélem hogy „magyarabbak” lettünk, még akkor is, ha Argentínában otthon érezzük magunkat!

EXTRA KI KICSODA...folyt. a 2. oldalról

ZK: Magyar népzene -

J: A legmagasabb zenei műveltség eszköze.

ZK: Magyar néptánc -

J: A világon a legtökéletesebb, legfejlettebb.

ZK: Itteni szintársulat jövője -

J: Páratlan nyelvtökéletesítő és nyelvmegtartó gyakorlat.

ZK: Itteni fiatal színész-jelöltek -

J: Kitűnő tehetségek vannak!

ZK: Sosem dolgoztál hivatásosan, mint énekes?

J: Majdnem! (felkacag). Villa Gesellben volt egy *boliche*-m s ott szórakoztattam a vendégeket énekemmel... Meghallott az RCA Victor Records főnöke és meghívott, hogy felvegyék első lemezemet. Egész éjjel nem aludtam a nagy tanácstalanságtól. Végül is úgy döntöttem, hogy inkább az építészettel fogom folytatni... Be se mentem a megbeszélési időpontra. Telefonon mondtam le. Azt mondták „megvárnak”, de sohasem vettem fel újból a kapcsolatot.

ZK: Azért kérdezlek, mert a fiatalok bizonyára néha az ideggyötrő „szelektálás” forgószeleiben tévednek el, és sokszor nagyon nehezen tudják eldönteni, hova-merre húz igazán a „hivatás” és az azzal járó vagy boldogság, vagy anyagi siker... az elismerés...

J: Azt tanácsolhatom a fiataloknak, hogy azok, akik kettős (néha több) hivatás közt ingadoznak és valóban bebizonyított tehetséggel is rendelkeznek, próbálják meg a művészi tehetségüket is fejleszteni, komolyan. Amellett ugyanakkor, ha lehet, legyen egy másik foglalkozásuk is (egyetemi vagy harmadfokú szinten is), hogy ha nem sikerül befutniuk a művészeti téren, legyen megélhetési eszközük. Mindenesetre próbálják meg!

ZK: Jenci, ha lehet, próbáld elmagyarázni a fiataloknak, hogy szerinted hogy történhet meg messze Magyarországtól a magyar érzés átadása...

J: Ismét az *isteni szikrát* kell megemlítsen s példának vennem, hogy meg is értsétek: a magyarság-érzés mélyen bent lakik a szívünkben, lelkünkben. Mintha a nagy tengerek mélyéről feljönne egy-egyetlen bugyborék, amely megjelenik a felszínen. Ez a bugyborék a szikra. Terjed, ég, és talán mások is meglátják. Nem mindenkiből fakad szikra vagy bugyborék a lapos vizek tükrén. De akiből igen, annak az élete egy misszió, **azé a feladat.**

Elgondolkoztunk ketten, csendben, ezeken az utolsó szavakon. Nem kellett elmagyaráznunk egymásnak miért lett könnyes a szemünk, miért zártam el a magnót. Nem kérdeztem tovább. (ZK)



ZIKHÍR - ZIKÚJDONSÁG

Ha Magyarország jut eszedbe, tedd meg, hogy elmondasz közben egy hálaadó fohászt az Istenhez: mert egy „kupa” serdülőnk már egy hónapja „éli” a magyar hangulatot, a magyar nyelvet gyakorolja nap mint nap, barátokat szerez, rokonokat ölel meg, s teleszívja szemét az európai, a magyar tájjal!

El szeretném mesélni, milyenek voltak az utolsó pillanataik itt Buenosban, közvetlenül indulásuk előtt, és azt is, hogy hogyan éltem át, mint HUFIV és mint „mama” a diákcsoport indulását Ezeizáról...

Hol volt, hol nem volt, az Atlanti-óceán habjain is túl, ahol a folyók tágabbak a tengereknél s a nap arany sugarakat rajzol a bőrre, ahol az Óhaza örök hercegi fiókházat nyitott, volt egyszer 10 gyermek: 7 szépséges, élénk természetű kislány és három izgága, jókedvű kisfiú, akik majdnem egyszerre jöttek a világra, 1992-1993 körül, és akiket büszke szülei beadtak a magyar óvodába alig két évesen. Akkortól kezdve együtt játszanak, fejlődnek, nőnek, tanulnak. Szép egészséges serdülő magyarkákat neveltek belőlük. Az élet már változhatatlanul összekovácsolta őket. Összetartanak az örömben, sírásban, sikerben és csalódásban, járják az utat a felnőtt élet felé. Valamikor a magyar iskolában el is nevezték őket „meggyeknek”, mert hogy édesek, frissek s „fürtben” lógnak egy-egyetlen „magyarfa” szilárd ágáról. Van, aki azt állítja, hogy ők fogják „megmenteni” az argentin magyar kolóniát a felszívódástól. És van, aki azt mondja, hogy ahhoz nagyon jól kell tudjanak magyarul beszélni, hogy majd tovább tanítsák e nyelvet és az átadható legyen sok-sok emberöltőn át.

Akkor úgy történt, hogy december 2-án, az Úristen 2006. éve végén, egy (nagy) meleg szombaton délben fél kettőkor iszonyatos nyüzsgés keletkezett az egyik légtársulat csomagfeladó asztala előtt. Bőröndszállító kereken csúszó kocsikák cikáztak néha ütközve is, olyan nagy volt az izgalom. Boldogan aggódó szülők látták el (hangosan) gyermekeiket ilyen meg olyan tanáccsal, ölelték-puszították őket, elkészült vagy száz fénykép. Volt ott minden: a „meggyek” ide-oda ugráltak (mert hisz leszakadtak már, koraéretten, az ágról!), nevettek, könnyeztek, míg szülei intézkedtek a hatalmas bőröndök szigorúan előírt súlymérésével. Egyesek túl voltak pakolva, s felbontásuk után a legfantasztikusabb kirakodó vásárrá változtak át a pultok, ülőhelyek, a reptéri alkalmazottak fölényes, közömbös nézése előtt: ezt ide, amatt oda, ez kell, ez nem igen, ezt muszáj, ez... ezt miért csomagoltuk be? Ez mégis kell, ez is... nem jó, még mindig sok, többet kell kivenni. Ezt ne vidd, ez nehéz, ez könnyű, de

főlölesleges... És így teltek a percek - talán még fél óra is a drága búcsúzási időből. Végül is minden bőrönd felkerült a gépre - az útlevelek, engedélyek ellenőrzése után pedig a felszállás előtt megállt az idő. Mintha nem akart volna eltelni, úgy akadozott az órák mutatójában, vagy a digitális számok mozgásában...

Széjjelnézni és látni a forgalmat; megállni egy pillanatra és rámosolyogni a melletted lévőre; elgondolkozni azon, hogy mégis milyen lesz a következő hosszú három hónap, amely alatt egy „meggy” sem lesz itthon, hanem odaát, 14 ezer kilométer távolságra a megszokott biztos fészektől? Elképzelni őket a Lánchíd fölött, vagy a Margit szigeten, az iskolában vagy az idegen befogadó család Karácsonyfája előtt... Furcsa, de lehetséges, egy meggondolt, újszerű és zseniális terv szerint! Egyetlen, páratlan fantázia megvalósulása! A mai magyar ifjúság körbejárja a magyar világot! A diaszpórában született magyar származású unokák megismerik, megköstölják a HAZÁT!



Ránézve az órára, kész! Vége a várakozásnak, indulni kell! Pá, pá édesem, egyetlenem, vigyázz magadra és mindenek felett: élvezd! Használd ki! Nézzél széjjel és tanulj! Sokat fotózzál, hogy ne felejtse el soha, hogy Te is ott jártál! Vigyázz a pénzedre, jól oszd be! Ne engedd el kézitáskád, az útlevél legyen kéznél! Szeretlek szívem, végte-

lenül! Jelentkezz minél gyakrabban, csak hogy tudjuk: jól vagy! Légy jólnevelt és tiszt! Szeretlek!... szeretlek... pá, pá...

Eltűntek a „meggyek” az üvegajtó mögött, egyszerre fordultak be a folyosón, magabiztosan, a serdülőkor elhatározásával, s ottmaradtunk „egyedül” (legalább húszan), „csecsemő”-árván, bambán, szétszórtva de „egészben”: a „család-mradékok”. Most várni kell, 90 napot, sok-sok hetet... és „csak” cirka 15 órát, míg megkapjuk az első hírt: megérkeztek!

Mostantól a sok megcsönkített anya és apa, testvér, kibírja, átéli az időt, míg egy határozottan önállóbb, érettebb, magyarul jobban beszélő „emberkét” kap vissza február utolsó napján. Akkor mindegy lesz a túlsúly, mindegy a minden, mert csak az lesz a fontos, hogy a „meggyecske” visszakerül a családi kosárba!

Köszönöm Istenem, hogy elküldhettem magyarul beszélő lányomat a szeretett MAGYARORSZÁGRA!

Magyarságunk nem hazafiság (nem kellett meghalunk a hazáért); nem honvágy (itt születünk Argentínában); nem bosszúállás (senki sem bántott minket); nem börtön (sosem voltunk sem foglyok, sem üldözöttek); nem elkötelezettség (önkéntesen valljuk magyar érzésünket) - de mégis, valami lehet azért a vérben. Lehet valami a családjunk néha szerencsétlen, néha izgalmas, vagy olykor humoros anekdotáiban, vagy a történelmekönyvek lapjaiban, hogy itt messze, a déli féltekén magyarok akarunk lenni, és azok is vagyunk.

Szép nyaralást (a „meggyeknek” azonos „telelést”) kívánva soroljuk fel az utazó manók neveit: **Arcagni Anikó, Gröber Stefi, Jeffrey Teréz, Kozempel Eszti és Olivia, Lomiczy Attila, Mattiauda Luncsi, Paál Feri, Papp Mátyás, Szentiványi Vali, Zaha Pauli, Zombory Michu.**

Az erőd pillanatnyilag csendben van. A meggyfa is nélkülözi lehullott gyümölcseit. A hétvégi iskola vár márciusig, de a számítógépek reszketnek minden egyes üzenettől, levéltől, képtől. Üres ágyikók is várják vissza lakóikat, a szekrények akasztói a ruhadarabokat, míg a mesemondó azon járhatja az esztét, „miként fogja szólítani rég nem látott...” - lányát!

Egyelőre, itt a vége s ne fuss el véle, mert még lesz miről mesélni. (ZK)

SUSANA SEBESS

Viajes Corporativos
Viajes de Plazer
Eventos y Convenciones

FURLONG-FOX

Carlos Pellegrini 1023 Piso 12 - C1009ABU - Buenos Aires, Argentina
Tel. (54-11) 4108-3220 - ssebess@furlong-fox.com.ar

KALPAKIAN

DESDE 1922

VIAMONTE 777 - PATIO BULLRICH
UNICENTER - BUENOS AIRES DESIGN
- PLANTA INDUSTRIAL LA RIOJA -
OUTLET: VIAMONTE 700
KALPASERVICE: 4394-6400
TELÉFONOS: 4394-1285 / 4393-6023



Av. Pte. Tte. Gral. J.D. Perón 2160
(1646) SAN FERNANDO
Prov. de Buenos Aires - Argentina
Tel.: (54-11) 4744-2771 Fax: (5411) 4746-1779
E-mail: turul@arnet.com.ar



SZEMELVÉNYEK A HKK KÖNYVTÁR KATALÓGUSÁBÓL

Club Hungaria - Pje. Juncal 4250, 1º piso, Olivos
Horario de atención al público: los viernes de 19 a 21 hs.

SZEMELVÉNYEK

A Hungaria Egyesület nyári vakációja alatt a HKK is szünetel. Nyitunk pénteken, február 2-án, 19-21 óráig.

- 4710 Kishon, Efrájim: 100 új humoreszke
4297 Komáromi János: Nagy leányka, kis legényke
4832 Kosáryné, Réz Lola: Alom
4464 Az érdekes újság dekamerója. Száz magyar író legjobb novellája
4711 Abonyi Árpád: Frida kisasszony
4896 500 év humora. Magyar szerzők vidám írásai
4353 Jerger, Joseph Dr.: Isten áldja, doktor úr!
4515 Leslie, Robert Franklin: A medvék és én
4857 Lipták Gábor: Amiről a vizek beszélnek
4558 Mikes György: Dél-Amerika papucsban
4447 Orczy Emma bárónő: A vörös Pimpernel
5260 Steel, Danielle: A szellem
5261 Holt, Victoria: A hetedik szűz legendája
5000 Róna Tibor: Több nyelven beszélünk (kabarékönyv)
4873 Vajda Albert: Megcsaltam Ádámot
1108 Wodehouse, P. G.: Kedélyes kastély

En castellano:

- S-231 Cuentos de hadas húngaros (versión de Esteban L. Kutsera)
S-238 Mikes, George: Los norteamericanos en su salsa
S-248 Herczeg, Ferenc: El violín de oro
S-247 Móricz, Zsigmond: Pajarito del cielo. Relatos escogidos



HUNGÁRIA MAGYAR EGYESÜLET

Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos
4799-8437 4711-0144

ELNÖK: ZÖLDI MÁRTON - mzoldi@dls-argentina.com.ar

Vezetőségi gyűlés minden szerdán este 9-kor

Titkárság: Zumpf Gusztáv: Keddtől szombatig 18-tól 21.30-ig. Vasárnap 12.30-tól 16 óráig. Étterem: Hétköznap (hétfő kivételével) 18-tól éjfélig. Szombat-vasárnap ebéd és vacsora. Asztafoglalás 4799-8437 / 4711-0144 Sr. Omar